

Scénář

Naše pamětnice paní Beňová rozená Kratková se narodila v roce 1951 ve Skleném

„Moje maminka Mária byla rozená Kenveršová, to je takové maďarské jméno a tatínek Josef Kratka, já jsem se jmenovala Kratková.“

„Po skončení války došlo k tomu poválečném uspořádání Československa a zakarpatská Ukrajina byla přisouzena Sovětskému svazu.“

„Jenomže lidé, kteří měli slovenskou národnost se mohli do určitého data vystěhovat do Československa do vnitrozemí, ale nemohli si vybírat.“ V roce 1947 je navezli do dobytčích vagónů a tam je vyvezli a nikdo nevěděl kam je veze. Přijeli na střední Slovensko do vesnice Sklené.“

Ve Skleném žili 8 let. V roce 1953, když byly paní Beňové dva roky, se přestěhovali do obce Jenkovice. Vyrůstali tam s o 4 roky starším bratrem a od mala museli pracovat na rodinném hospodářství.“

„Museli jsme hodně pracovat. Dovolili nám v půl hektarový záhonek, takže jsme pracovali na tom.“

Na základní školu chodila ještě v Jenkovicích. Na střední už ale musela dojíždět.

“Tam mě zastihl rok 1968...”

V roce 1969 se vdala za Andreje Beňu, který se zabýval duchovní činností. Jednoho dne mu přišel dopis z církevní rady, jestli by nechtěl působit v Horních Počernicích.

„Takže my jsme se sebrali a v roce 1973 jsme se ocitli v Horních Počernicích.“

Paní Beňová začala pracovat v Hornopočernické knihovně, v té době se začala stavět modlitebna, ale komunisté tyto činnosti brzdili.

„No a stalo se to, že jsem byla z knihovny propuštěna, protože mě řekli, že bych ovlivňovala špatně asi čtenáře nebo co.“

Pak se jim narodila třetí dcera a po deseti letech i syn. Takže když přišla sametová revoluce, paní Beňová byla na mateřské. Později jí nabídli, aby se vrátila do hornopočernické knihovny.

„Netrvalo dlouho, když se nové vedení obce vzpomnělo, že mě tehdy vyšoupli a přišli, jestli bych se nechtěla do Hornopočernické knihovny vrátit, tak jsem se vrátila a jsem tady doteď. Ale už se také chystám na zasloužený důchod.“

Na závěr jsme se zeptali paní Beňové, co by vzkázala naší generaci

„Vaší generaci, radujte se ze života, protože já, když to teď sleduji, kolik nenávisti je ve společnosti. Já jsem to nikdy nezažila. Ani za toho Bolševika.“

„Dneska nevíte, kdo je přítel a kdo je nepřítel.“